

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 682/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Komanom, Hraničná 13, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 20 C 116/2011 z 23. septembra 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12 CoPr 6/2014 z 28. apríla 2015 a namietaného porušenia princípu právnej istoty podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 713/2015 z 19. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 C 116/2011 z 23. septembra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 CoPr 6/2014 z 28. apríla 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a porušenie princípu právnej istoty podľa čl. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 713/2015 z 19. januára 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ktorú okresný súd zamietol. Proti rozhodnutiu okresného súdu sa sťažovateľ odvolal. Krajský súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ rozhodnutie krajského súdu napadol dovolaním, ktoré najvyšší súd odmietol.

Napadnutým rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ vytýka, že podľa jeho názoru bolo v konaní bezpečne preukázané, že zamestnávateľ disponoval voľnými pracovnými miestami v mieste výkonu práce dohodnutom v pracovnej zmluve a bez toho, aby sťažovateľa oslovil s ponukou týchto pracovných miest, skončil s ním pracovný pomer. Podľa názoru sťažovateľa zamestnávateľ v spore neunesol dôkazné bremeno, ktoré mu patrilo, a nepreukázal, že všetky pracovné miesta boli obsadené inými zamestnancami.

Napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľ vytýka, že na jednej strane vychádza z princípu okamžitej aplikability Civilného sporového poriadku (§ 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) a paradoxne, na strane druhej, dovolanie bolo odmietnuté podľa procesnej úpravy platnej do 30. júna 2016. Sťažovateľ je názoru, že najvyšší súd mal postupovať podľa ustanovení Civilného sporového poriadku.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 116/2011, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 CoPr 6/2014 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 713/2015 boli porušené v záhlaví tohto rozhodnutia označené práva, aby napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zrušil, aby vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd sa najprv venoval časti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

Ďalej sa ústavný súd zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu. V tejto časti bolo podstatou argumentácie

sťažovateľa nesprávne zistenie a zhodnotenie skutkového stavu a následné nesprávne posúdenie hmotného práva. Sťažovateľ tvrdí, že zamestnávateľ mal v mieste výkonu práce dohodnutom v pracovnej zmluve k dispozícii voľné pracovné miesta, a tie mu neboli ponúknuté.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

Ústavný súd zohľadniac dôvody rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu nie je založené na takom výklade aplikovaných ustanovení, ktoré by poprelo ich účel a zmysel.

Krajský súd rozsudok sp. zn. 12 CoPr 6/2014 z 28. apríla 2015 odôvodnil takto: *„Žalobca napadol neplatnosť výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, keď zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak sa zamestnanec stane nadbytočným vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene úloh, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo pohyby v organizačných zmenách. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 29. 1. 2009 č. k. 3 Cdo 33/2008, ak zamestnávateľ na základe svojho rozhodnutia o organizačných zmenách znižuje počet zamestnancov v rovnakom pracovnom zaradení, o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný rozhoduje výlučne zamestnávateľ a súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať. Keďže o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný rozhoduje výlučne zamestnávateľ a súdy nie sú oprávnené v tomto smere jeho rozhodnutie preskúmať, potom súdy môžu len preskúmať, či boli dodržané formálne postupy ustanovené v Zákonníku práce na danie výpovede. Súd musí potom skúmať, či je tu písomné rozhodnutie zamestnávateľa o zmene úloh, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo iných organizačných zmien. Žalovaná spoločnosť splnila svoju povinnosť preukázať, že bolo tu*

rozhodnutie spoločnosti o znížení stavu zamestnancov a konkrétne vo vzťahu k osobe [REDACTED] [REDACTED] ako manipulačného majstra v [REDACTED]. Rozhodnutie je dokladované záznamom zo stretnutia konateľov spoločnosti [REDACTED] dňa 3. 12. 2010, že vzhľadom na znížený objem ťažbovej činnosti v roku 2011 sa prijíma rozhodnutie spoločnosti o znížení počtu zamestnancov na [REDACTED] v rámci racionalizačných opatrení o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce. Bolo prijaté rozhodnutie riaditeľa a konateľa spoločnosti [REDACTED] z 3. 12. 2010 o znížení stavu zamestnancov v [REDACTED] a daniu výpovede manipulačnému majstrovi [REDACTED] podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti vzhľadom na rozhodnutie zamestnávateľa v rámci racionalizačných opatrení znížiť stav zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce. Súčasne spoločnosť požiadala 18. 1. 2011 zamestnaneckú radu spoločnosti o prerokovanie skončenia pracovného pomeru s [REDACTED], ktorá zamestnanecká rada 25. 1. 2011 prerokovala skončenie pracovného pomeru medzi spoločnosťou [REDACTED] a [REDACTED].

Po splnení týchto formálnych náležitostí zo strany zamestnávateľa na danie výpovede okresný aj odvolací súd museli riešiť otázku, či žalovaná spoločnosť splnila aj podmienku podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce, že zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. resp. zamestnanec nie je ochotný prejsť na inú, pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce. Podľa pracovnej zmluvy žalobcu, pracoval ako manipulačný majster s miestom výkonu práce [REDACTED], o čom svedčí pracovná zmluva z 22. 10. 2009. Ak budeme vychádzať z toho, že podľa pracovnej zmluvy miesto výkonu je [REDACTED], tak žalovaný doložil organizačnú štruktúru spoločnosti, vrátane expedičného skladu, z ktorej vyplýva, že v dobe 3 mesiacov po daní výpovede žalobcovi, žalovaná spoločnosť nevytvorila opätovne miesto pre majstra expedičného skladu. Z doložených prehľadov zamestnancov žalovanej spoločnosti za rok 2011, resp. z doložených organizačných štruktúr v dátane [REDACTED] [REDACTED], nebolo preukázané, aby žalovaná spoločnosť mala možnosť poskytnúť žalobcovi pracovné miesto v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce ([REDACTED]).

██████, resp. v ██████). Prelo žalovaná spoločnosť mala zníženú tzv. ponukovú možnosť práce pre žalobcu v mieste doterajšieho výkonu práce, kde takáto vhodná práca pre žalobcu nebola zo strany žalovanej spoločnosti ani preukázaná.

Z hľadiska rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci 6Cdo 138/2012 o povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti pri dokazovaní splnenia ponukovej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce platí, že splnenie povinnosti musí zásadne tvrdiť a preukázať zamestnávateľ. Ak ale zamestnanec v rámci procesnej obrany tvrdí, že ku dňu výpovede zamestnávateľ mal v mieste výkonu práce voľné pracovné miesto, splnenie bremena tvrdenia na strane zamestnanca predpokladá, že zamestnanec označí konkrétne pracovné miesto, ktoré boli ku dňu výpovede v mieste jeho výkonu práce voľné. Dôkazné bremeno preukázať, že zamestnancom označené pracovné miesto bolo ku dňu výpovede obsadené iným pracovníkom (napr. predloženie pracovnej zmluvy), je však aj v tomto prípade na zamestnávateľovi. Žalobca v konaní nevedel uviesť žiadne voľné pracovné miesto v čase dania výpovede žalobcovi. Podľa rozhodnutia 6 Cdo 138/2012 splnenie bremena tvrdenia na strane zamestnanca predpokladá, že zamestnanec označí konkrétne pracovné miesta, ktoré boli ku dňu výpovede v mieste výkonu jeho práce voľné. Nepostačuje, ak napríklad len všeobecne uvedie počet voľných pracovných miest zistených ku koncu kalendárneho roka, nie ku dňu výpovede, ktoré pripadajú nie na jeho miesto výkonu práce ale sa týkajú celého pracoviska. Dôkazné bremeno preukázať, že zamestnancom označené pracovné miesta boli ku dňu výpovede obsadené iným pracovníkom (napr. predloženie pracovnej zmluvy) leží aj v tomto prípade na zamestnávateľovi. Preukázanie reálnej neexistencie obsadenosti pracovného miesta nemožno totiž od zamestnanca spravodlivo požadovať, lebo sa v zásade nedokazuje to, čo neexistuje ale to, čo existuje (existencia právnej skutočnosti). Žalovaná spoločnosť zo začiatku tvrdila, že v čase výpovede nemala možnosť žalobcu naďalej zamestnávať, preto si nemohla splniť ponukovú povinnosť. Preto žalobca musí znášať procesne nepriaznivé výsledky to, že neunesol dôkazné bremeno o preukázaní prípadných voľných pracovných miest, ktoré žalovaná mohla ponúknuť žalobcovi na prípadné ďalšie zamestnávanie. Teda žalobca musí označiť konkrétne pracovné miesta, ktoré boli voľné. Keď zamestnávateľ preukáže, že v čase výpovede nemal možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, lebo nemal v mieste výkonu práce žiadne iné voľné pracovné miesto, tak pre posúdenie otázky splnenia

ponukovej povinnosti je určujúce zistenie, či v rozhodnom čase v mieste výkonu práce boli pracovné miesta voľné alebo boli obsadené. Ak žalobca nevedel preukázať svoje tvrdenie o voľných pracovných miestach, a to konkrétnych pracovných miestach v mieste pôvodného výkonu práce, potom si ani žalovaný nemohol splniť ponukovú povinnosť, ak trval na tom, že voľné pracovné miesta vhodné pre žalobcu nemal.

Keď nebola preukázaná pravdivosť tvrdení žalobcu o voľných pracovných miestach u žalovaného a žalobca neunesol toto dôkazné bremeno, potom z hľadiska rozhodnutia 6 Cdo 138/2012 a jeho právnych záverov, ktorými je odvolací súd v obdobných prípadoch viazaný, musel konštatovať, že pre neunesenie dôkazného bremena je potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci 21 Cdo 149/2004 zo dňa 23. 9. 2004 nemožnosť zamestnávateľa ďalej zamestnávať, že zamestnávateľ nemá pre zamestnanca žiadnu prácu; ide o absolútnu nemožnosť zamestnanca ďalej zamestnávať. Zamestnávateľ ale nie je povinný vytvárať pre zamestnanca, ktorý sa stal v dôsledku rozhodnutia organizačných zmien nadbytočným, nové pracovné príležitosti. Aby bola splnená ponuková povinnosť, musí mať zamestnávateľ potvrdenie, aby určitá pracovná činnosť bola reálne vykonávaná. Ak žalovaná spoločnosť nemala reálne možnosť ďalej zamestnať žalobcu v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce, a nemala preňho ani inú vhodnú prácu, ktorú by mohol vykonávať z hľadiska svojej kvalifikácie a svojho zdravotného stavu, potom boli splnené podmienky na danie výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce po predchádzajúcom rozhodnutí zamestnávateľa o zmene úloh, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce. Preto krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne, pokiaľ návrh žalobcu ako nedôvodný bol zamietnutý.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd poukázaním na obsah citovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil. V napadnutom rozhodnutí krajského súdu vysvetlil, ako dospel k záveru o nevyhnutnosti potvrdiť rozhodnutie okresného súdu, pretože zistil jeho vecnú správnosť. Rovnako je z rozhodnutia krajského súdu zrejmé, ako sa vysporiadal s tými z argumentov sťažovateľa, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a ktoré sťažovateľ používa aj v konaní pred ústavným súdom. Krajský súd postupoval vo svojej argumentácii logicky a s oporou v rozhodovacej praxi, na ktorú poukázal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd sa napokon zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu. Tu sťažovateľ tvrdí, že týmto rozhodnutím došlo k porušeniu princípu právnej istoty podľa čl. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu, že najvyšší súd jeho dovolanie *de facto* odmietol odôvodnením podľa neplatnej právnej úpravy (podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov).

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd poukazuje na to, že základné práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „sú výsledkové“, to znamená, musí im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov

(m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, III. ÚS 196/2015). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“; napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a ESLP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Keďže napadnuté rozhodnutie krajského súdu nejaví znaky porušenia sťažovateľom označených práv zaručených ústavou a dohovorom, nebola otázka negatívneho posúdenia prípustnosti dovolania pre spravodlivosť konania ako celku otázkou podstatného významu.

Ústavný súd z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť v časti smerujúcej proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu a napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vrátenie vecí okresnému súdu na ďalšie konanie, náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2017